

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

Syllogismus 3. De Miraculis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

minora (non probantur) ut evitentur
majora. In Ecclesia Romana, si omnes
viverent juxta directionem illius, om-
nes forent boni & sancti; si igitur abu-

sus ac scelera itrepant, per accidens est,
non secundum doctrinam & leges Ec-
clesiæ, quæ semper carpit & punit vi-
tia, nunquam docet aut approbat.

SYLLOGISMUS III.

Vera Christi Ecclesia debet esse conspicua miraculis.

Sed Lutherana non est conspicua miraculis.

Ergo Lutherana non est vera Christi Ecclesia.

21. Sciendum 1. Geminam sanctitatem
tam doctrinæ quam morum opti-
mè confirmari miraculis; quia hæc sunt
quasi Sigillum Dei infallibiliter aliquid
attestantis. Siquidem verum miracu-
lum non nisi Divina virtute fieri potest;
proinde si in confirmationem alicujus
Religionis, vel hominis sancti, videa-
mus contingere miraculum, evidens
signum ac nota est, ejusmodi Religio-
nem esse veram, vel hominem esse ve-
rè sanctum; cum evidenter repugnet,
Deum testari falsum. Miraculum igitur
vel unicum, si de eo constaret evi-
denter, evidenter probaret, Religio-
nem, in cujus contestationem factum
fuisset, esse veram: si verò constet so-
lum moraliter & evidenti credibilitate
de illo, saltem probat, ejusmodi Reli-
gionem esse evidenter credibilem, &
quidem tanquam nota affirmativa.
Quòd verò miracula sint etiam nota
negativa, ita ut vera Ecclesia esse non
possit, quæ miraculis caret, probabi-
mus postea probando *Majorem Syllo-
gismi* facti.

22. Sc. 2. Miraculum accipi tripliciter.
1. Latè pro omni effectu raro & mira-

bili, cujus causa non statim apparet,
licet causa sit naturalis vel artificialis;
& hæc vocantur miracula naturæ, mi-
racula artis; suntque potius *mirabilia*,
quàm verè *miracula*. 2. Strictius
pro extraordinario Dei opere, licet non
absolute vires totius naturæ superante,
sive dein id faciat Deus solus, sive cum
aliqua creatura: cujusmodi miraculum
erat loquens asina Balzam, aut curatio-
nes prodigiose quorundam morborum
in organis nondum destructis &c. proba-
biliter enim aliquis Angelus jussu Dei
movit linguam asinæ in voces articula-
tas, sicut dæmon movit os serpentis,
ut loqueretur Evæ: sic Angeli, vel Sancti,
ex speciali beneficio Dei possunt appli-
cando occultè pharmaca curare morbos
aliquos &c. 3. Propriè & strictissime
pro opere supernaturali, omnium
creaturarum vires & exigentias superan-
te, ita ut à solo Deo fieri possit, sive
quoad substantiam operis, sive quoad
modum & circumstantias, in quibus
opus fit. Cujusmodi miracula, & o-
pera quoad substantiam supernatura-
lia sunt vera resuscitatio mortuorum,
illuminatio cæcorum, curatio claudu-
rum,

rum, ut fatetur Gerardus ipse de Eccl. n. 247. item penetratio duorum corporum, replicatio, retrocessio solis, glorificatio corporis humani, predictio futurorum & donum prophetiae &c. Opera quoad modum supernaturalia essent v. g. productio rosae in hyeme, curatio febris sine ullo pharmaco adhibito &c. licet enim naturae vires non transceadat producere rosam absolute, aut vires artis pellere febrim, transcendit tamen in his circumstantiis, in quibus causae naturales & creatae nihil possunt, sed vel solus Deus, vel saltem influxu speciali operari debet divina virtute.

23. Sc. 3. Miraculum in prima acceptione non servit ad probandam veritatem Religionis, miraculum vero in tertia acceptione, utpote opus & testimonium Dei, fallere impotentis, certissime sufficere ad probandam veram Ecclesiam. De miraculo autem in secunda acceptione aliquos dubitare, an sufficiat ad probandam veram Religionem, vel aliam rem. Mihi indubitatum est, ejusmodi miracula secunda classis apta esse ad aliquid probandum, in cuius nempe testificationem fiunt, cum talia miracula fuerint multa exiis, quibus suam Divinitatem Christus, & suam Missionem Propheta, aut viti Sancti & Apostolici veram fidem comprobarent, uti fuerunt evocatio ignis de caelo facta ab Elia. 3. Reg. 28. illa vox de nube resonans: *Hic est Filius meus dilectus*: Mat. 3. &c. Verum in his miraculis debet bene attendi, ne fraus diaboli, cum ejus vires absolute non transcendat, interveniat. Ut

autem verum miraculum à fraudibus diaboli, praestigijs, illusionibus sensuum, verbò, à falso miraculo secure, & saltem morali certitudine discerni possit.

Sc. 4. Verum miraculum à falso sufficienter discerni posse, si praevia oratione ad Deum ac ex intentione sincera considerentur haec quatuor. 1. Opus ipsum quoad materiam & formam. 2. Operans. 3. Operandi modus. 4. Finis operis. Si enim *Materia*, ad cuius confirmationem miraculum putatur esse factum, sit vana, inutilis, curiosa, impia, aut aperte falsa, S. Scriptura, Traditionibus, Patribus, miraculis alijs manifestis, aut lumini naturali repugnans, merito censetur esse fraus & opus daemonis. Si *forma* non sit legitima, nimirum si opus ipsum nec supernaturale quoad substantiam aut modum, nec aliud Dei opus extraordinarium esse, ex circumstantiis deprehendatur. Si *operans* sit homo sceleratus; quamvis enim donum patrandi miracula sit gratia gratis data. 1. Cor. 13. non necessario supponens charitatem & statum gratiae, atque conferri possit etiam peccatoribus, imò & infidelibus, uti concessum est donum prophetiae gentilibus Sybillis; ordinariè tamen Deus operari miracula consuevit per homines bonos & sanctos. Si *operandi modus* sit superstitiosus v. g. Si adhibeantur ineptae ac superfluae ceremoniae, si res fiat clam, coram paucis testibus, usque exiguae fidei &c. merito suspectum redditur miraculum. Praesertim si *finis operis*, vel operantis sit malus, v. g. si ex superbia, avaritia,

aut alio pravo affectu fiat opus insolitum ad obtinendum magnum nomen, divitias, voluptates carnales &c. His casibus certè miraculum non est, sed fraus & dolus hominum, aut ludibrium & præstigiæ diabolicæ.

Quòd si verò intendatur gloria Dei, veritas fidei, aut alius finis sanctus. Si res agatur publicè, sine ineptis ceremonijs & nugis. Si operans credatur esse homo probus vel sanctus. Si opus ipsum deprehendatur prorsus extraordinarium, specialem, vel etiam solius Dei influxum requirens. Si denique materia, in cuius contestationem fit, sit digna testimonio divino speciali; omnino & certò judicandum est, esse verum miraculum, præsertim si accèdat examen & iudicium hominum proborum & prudentum, vel etiam Episcoporum, sine quorum approbatione noluit Trident. Concilium nova miracula promulgari; quantumvis hoc decretum ex praxi limitandum sit ad publicas conciones & libros.

25. Sc. 5. Lutheranos, aliòsque Sectarios, cùm omnibus omnino veris miraculis destituti sint, negare, miracula esse notam veræ Ecclesiæ, ac insuper asserere, primùm ex Scriptura colligendum, quòdnam miraculum sit verum, quòdque falsum; adeòque non veritatem Doctrinæ & Ecclesiæ ex miraculis, sed miraculorum veritatem ex doctrina desumendam esse. Quod planè est hysteron proteron, & falsissimum. 1. Quia Christus non iussit Judæos ex Scriptura examinare, utrum miracula vera essent, quæ patravit, sed eos abrogavit ad sua miracula, atque sic non

miraculorum veritatem ex doctrina sua, sed doctrinæ veritatem probavit ex miraculis. 2. Quia, dum Apostoli converterunt Gentes per miracula, non poterant eas ablegare ad Scripturam, ut ex hac examinarent eorum miracula, cùm nullam Scripturam antecedenter agnovissent, sed ex miraculis credibilem faciebant ipsis doctrinam suam, & Scripturam ipsam. 3. Quia miracula sunt effectus veræ Ecclesiæ, veræ fidei, veræ Scripturæ: ergo potius hæc per illa, non illa per hæc probari debent. 4. Quia miracula sunt per se magis nota, quàm Scriptura & doctrina, atque propter excellentiam & insolitum splendorem suum per se satis quemlibet convincunt, & palam faciunt, quòd sint opera à Deo facta, qui testari falsum non potest. Tam apertè se non prodit Scriptura S. aut vera doctrina. Id tamen concedo, si aliunde jam satis constet de vera Ecclesiæ, vera doctrinæ, vera Scripturæ, miraculorum veritatem per illius approbationem validè confirmari. Adeòque non soli Turcæ ac Mahumetani omnem miraculis vim adimunt, ac antiqui hæretici, Ariani, Eunomiani &c. omnia tribuentes Scripturis à Deo dictatis (quas tamen à Deo dictatas esse probare nequeunt) sed etiam moderni Sectarij, miracula ridentes, quibus carent, solà Scripturæ contenti. Contra hos jam

Maior Syllogismi probatur

1. Ex Scripturâ S. utriusque Testamenti, ex qua constat, in Ecclesiâ vera semper viguisse donum miraculorum, 26.

tum ad ipsam doctrinam hominibus persuadendam, tum ad fidem faciendam ijs, quos Deus vel ad mores reformandos, uti Prophetas, vel ad introducendam novam doctrinam, uti Christum & Apostolos, modo extraordinario misit. Audiatur aliqui textus. Cum Moyses mitteretur à Deo ad populum Israël ex Aegypto liberandum, is autem tergiversaretur, dicens: *Non credent mihi, neque audient vocem meam* &c. non respondit Deus: debent credere, velint nolint, sed dedit ipsi potestatem faciendi miracula, nempe baculum suum vertendi in colubrum, & vicissim, manum in sinum positam inficiendi leprâ, & iterum repurgandi, aquam fluminis transmutandi in sanguinem &c. Exodi 4. Neque Christus ipse voluit credi sibi, aut Apostolis, nisi facerent miracula. *Opera, que ego facio in nomine Patris mei, hac testimonium perhibent de me. Si non facio opera Patris mei, nolite credere mihi. Si autem facio, & si mihi non vultis credere, operibus credite.* Jo. 10. v. 25. 37. 38. Rabbi, scimus, quia à Deo venisti Magister: nemo enim potest hac signa facere, que tu facis, nisi fueris Deus cum eo, dixit Nicodemus Jo. 3. v. 2. *Convocatis autem duodecim Apostolis, dedit illis virtutem & potestatem super omnia demonia, & ut languores curarent.* Luca 9. v. 1. Eandem potestatem dedit Christus septuaginta Discipulis, dicens: *In quamcunque civitatem intraveritis &c. curate infirmos, & dicite illis: appropinquavit in vos Regnum Dei.* Luc. 10. v. 9. Amen amen

dico vobis, qui credit in me, opera, que ego facio, & ipse faciet, & majora horum faciet. Jo. 14. v. 12. *Signa autem eos, qui crediderint, hac sequentur: in nomine meo demonia ejicient, linguis loquentur novis, serpentes rollent &c.* Marc. 16. v. 17. *Illi autem profecti predicaverunt ubique, Domino cooperante, & sermone confirmante sequentibus signis v. ult.*

Confirmatur ex PP. Tertull. l. de præscript. advers. heret. *Si alium Deus predicatis, ait ad hæreticos, cur eiusdem rebus & litteris utimini, contra quem predicatis? si eundem predicatis, quomodo aliter? alioqui probate vos novos Apostolos: dicite, Christum iterum descendisse, & dedisse vobis virtutem eadem signa edendi, qua edidit ipse.* S. August. l. de utilit. credendi c. 16. docet, quod illa sit habenda pro vera Ecclesia, quam *Miraculis confirmatam omnium Gentium assensus profiteretur.* Et in l. contra epist. Fundam. c. 4. ait: *Multi sunt, que in Ecclesie gremio iustissime teneant &c. tenet auctoritas miraculis inchoata.* Vide plures in Papatu Catholico P. Kelleri.

2. Ex ratione. Vera miracula sunt vox & testimonium Dei: ergo illa Ecclesia est vera, pro cuius dogmatis fiunt miracula: ergo miracula sunt nota certissima vera Ecclesie, & omnium illustrissima: atqui non est credibile, quod Deus Ecclesiam suam, ad quam amplectendam cunctis obligat, privare voluerit notâ certissimâ, illustrissimâ: ergo. Hic observa, quod miracula, etsi subinde directe fiant ad gloriam ali-

alicujus *Sau* illustranda, indirectè etiam suat confirmat & clarè ostendunt veram Ecclesiam; est enim impossibile, ut aliquis falsa Religionis cultor sit verè sanctus; *nam justus ex fide vivit, & sine fide impossibile est placere Deo*, Hebr. 11.

Confirmatur tum ex constanti experientia, vi cujus semper aliqua miracula patravit Deus in vera Ecclesia, nimirum Romana, ut postea dicitur, tum ex conversione plurimarum Gentium, quæ solis ferè miraculis ad fidem perducatæ sunt.

27. Ob. 1. Miracula non sunt propria Ecclesiæ veræ, sed etiam communia falsis sectis: ergo non sunt nota genuina veræ Ecclesiæ. Ant. prob. 1. Vespasianus Ethnicus sanavit claudum & cæcum, item Balaam, & Sybilla prædixerunt futura. 2. Idem legitur de hæreticis Montanistis. 3. De Albigenibus verò, quod inceserint supra mare. 4. Magi Ægyptiorum coram Pharaone fecerunt opera similia, quæ fecit Moyses. Exod. 7. v. 8. aquam mutando in sanguinem, virgam vertendo in serpentem &c. 5. Adventus Antichristi erit in virtute & signis, teste Paulo 2. Thess. 1.

R. N. Ant. vel Dist. Non sunt propria veræ Ecclesiæ, hoc est, non necessariò & semper sunt ab hominibus sanctis, & veræ Ecclesiæ membris. C. Ant. hoc est, non sunt certissimum signum, illam Ecclesiam esse veram, in cujus confirmationem fiunt, N. A. & Conf. In probationibus, quæ afferantur, non sunt vera, sed falsa miracula, illusiones seu sensuum, præstigia &c. quod constat

partim ex ipsa Scriptura S. uti de miraculis Magorum Ægyptiorum, & Antichristi, partim ex accurata inspectione juxta ea, quæ diximus Sciendo 4. partim quia aliunde constat evidenter, gentiles & hæreticos habere dogmata falsa & impia, consequenter falsam Religionem: in testificationem autem rei falsæ non potest fieri miraculum verum. Quando igitur aliquid est aperte falsum, tunc miraculū, quod videtur contigisse in ejus testimonium, est evidenter spurium & præcisè apparens. Adde, quod miracula gentilium vel hæreticorum possint contingere ad veræ fidei dogmata confirmanda. Sic Sybillarum vaticinia erant in testimonium futuri Messie: vel etiam in commendationem Virginitatis, quæ colebatur à Sybillis & Vestalibus: vel insuper in testificationem Divinæ Providentiæ, ut Gentes ex ejusmodi signis supernaturalibus cognoscerent, Deum esse Auctorem supernaturalium, atque ideo fide supernaturali & cultu honorandum, ac supernaturalem remunerationem sperandam. Vespasianus non sanavit cæcum & claudum, in quibus organum naturale erat destructum, sed istud vel infidebatur à dæmone in eum finem, ut videretur sanari, cum dæmon desineret nocere: vel solum erat impeditum, & naturali medicina reparabile, quam occultè adhibere potuit diabolus. Simile quid dicendum ad miracula hæreticorum. De quibus insuper advertè, hæreticorum miracula, licet conflictata tantum, & præstigia sint, tamen esse admodum rara, ne scilicet aliqua apud imperitos concilietur falsis sectis

aucto:

auctoritas. Cæterum ad Providentiã Dei spectat impedire, ne in confirmationem falsã sectæ fiat prodigium tale, cujus falsitas deprehendi non possit: ipsæque teneretur facere aliud verum & majus miraculum ad confutandum spurium, si alio modo ab hominibus dignosci nequirit; ne scilicet à Deo inducantur in errorem, eum ipsis evidens sit, miracula vera esse vocem Dei infinitè veracis.

28. Ob. 2. Miracula nec sunt necessaria ad probandam veram fidem, vel extraordinariam missionem, nec sunt utilia: ergo illis potest carere vera Ecclesia. Ant. prob. 1. Multi crediderunt, & adhuc credunt, licet nullum viderint miraculum: ergo. 2. S. Jo. Bapt. nullum fecit miraculum, & tamen fuit extraordinariè missus à Deo. 3. Dæmones seiverunt Christi miracula, & tamen ejus Divinitatem non crediderunt. 4. Qui non credit Scripturæ S. neque miraculis credit juxta illud Christi. Luc. 16. *Si Moysen & Prophetas non audiant, neque, si quis ex mortuis resurrexerit, credent.* 5. Multi dicent mihi in illa die: *Nonne in nomine tuo prophetavimus &c.* Mat. 7. Et tamen dicit ipsis Christus: *Non novi vos.* 6. S. Aug. dicit, Donatistis non esse credendum, etsi facerent miracula. Et l. de unit. Eccl. ait: *Quæcumque talia in Catholica sunt, ideo sunt approbanda, quia in Catholica sunt: non ideo ipsa manifestatur Ecclesia, quia hæc in ea sunt.*

R. Licet miracula non absolute sint necessaria, cum Deus potuisset alio modo sufficienter credibilem reddere & cognoscibilem veram Ecclesiam; tamen ipsi defacto p acuit ijs uti ad faciendam

R. P. Pichler Theol. Polemica.

fidem mysterijs revelatis, & ideo saltem sunt valde utilia, imò quandoque moraliter necessaria. Et hinc N. Ant. Ad probationem 1. Quamvis multi non viderint per se miracula, tamen audiunt cum tanta veritatis apparentia, ut prudenter negare nequeant, miracula in confirmationem certorum mysteriorum & suæ fidei facta esse. Ad 2. sit, quòd S. Jo. Bapt. nullum fecerit miraculum ipse, tamen miraculosa fuit ejus conceptio, & nativitas, ita ut præ admiratione dicerent: *Quis, putas, puer iste erit?* ergo miraculis testatum fecit Deus, quòd S. Jo. Baptistam extraordinariè miserit. Deinde tam mirabilem ac inusitatã sanctitatis vitam duxit in deserto, ut ea instar plurimum miraculorum fuerit, ita ut Christus ipse de illa testimonium pethiberet, dicens: *Non surrexisse majorem Joanne Baptista, eumque plus esse quam Prophetam.* Præterea S. Jo. Bapt. non prædicavit aliter, quàm alij Prophetæ, sed tantum alio tempore, nempe Christum præsentem monstrans, quem alij futurum annuntiabant. Nihil horum reperire est in Novatoribus, qui se Reformatores jactitant. Cur autem S. Jo. Bapt. non fecerit ipse miracula, in causa fortè est, ne Judæi visã insolitã ejus sanctitate haberent ipsum pro Messia, si accessissent miracula. Ad 3. Licet dæmones seiverint miracula Christi, dubitarunt tamen, utrùm Christus sit verus Deus, seu an sit Filius Dei naturalis, vel adoptivus tantum. Ad 4. N. assertum. Christi dictum solum pertinet ad illos articulos, qui clarè sunt expressi in Scriptura, & hos, si aliquis neget, qui ta-

Nn

men

men admittit Scripturam. S. neque mortuis credit. Ad 5. Esto quod etiam improbi possint absolute patrare miracula, non tamen possunt ad sanctitatem propriam, sed ad veram fidem confirmandam. Ad 6. S. August. locutus est de quibusdam occultis revelationibus, quas se habere dicebant Donatista, non tamen probabant. In altero insinuat, quod Ecclesia non probeatur seu *manifestetur* certo & evidenter per miracula; non tamen negavit, quod per ea fiat evidenter credibilis.

29. Ob. 3. Miracula solum erant necessaria pro primis Ecclesiae temporibus. *Signa enim dantur infidelibus, non fidelibus*: ergo saltem nunc non amplius probari potest veritas Ecclesiae ex miraculis. Neque nunc sunt miracula. Quamvis in rigore non forent necessaria miracula in ijs locis, ubi fides & Religio vera jam altas acquisivit radices; his enim possent sufficere alia motiva credibilitatis, praesertim fama certa de miraculis jam olim factis ab ijs, qui primitus hanc fidem praedicarunt & plantarunt. Nihilominus tamen tantus est amor Christi erga suam Ecclesiam, ut eam constanter ornamento miraculorum conspicuam reddat, & sicut miraculis introducere voluit, ita iisdem non cesset eam nutrire & conservare. Et hinc, licet non tantis ac tam copiosis Ecclesia propagata coruscare soleat prodigijs, quot & quantis fundanda fuit primitus, semper tamen aliqua in illa fieri consueverunt; illaque Ecclesia merito praesertur ceteris, in qua splendet miraculorum gloria. Deinde totus mundus est *infidelis* respectu

cujuscunque sectae & Religionis determinatae: ergo semper opus est miraculis, ut discernatur vera à falsis; cum nunquam desint infideles, qui possint converti. Sic respectu Religionis Lutheranae totus mundus est infidelis, quia est de novo introducta, vel (ut ipsi dicunt) post longissimam multorum saeculorum intermissionem restaurata apud mundum infidelem, cum ante Lutherum nemo unquam (vel saltem per plurima saecula, ut ipsi fatentur) ita crediderit in omnibus: ergo in Ecclesia Lutherana miracula fuissent, & adhuc essent necessaria; alia recte rejicitur, imò rejici debet. Imò hodie dum oportet subinde fieri miracula, tum ut languentes in fide excitentur & firmentur, tum quia Paulus 1. Cor. 12. Ecclesiam dixit esse corpus mysticum, cujus membra varijs donis, etiam miraculorum, nonnulla essent instructa.

Minor est certa

1. Ex defectu probationis; cum neque ex hystorijs, neque ex fama constet de ullo miraculo, à Lutheranis in confirmationem suae doctrinae facto. Lutherus ne museam quidem, non dicam hominem mortuum, excitare potuit, ejusque aieclae nec canem claudum sanare. Tentavit quidem Lutherus diabolum ex puella obsessa ejicere, sed non sine propria vitae periculo, in summas angustias à diabolo reductus, ut refert Staphylus in absoluta Responsi. contra Jac. Smidelinum p. 404. oculus testis, apud Coccium hic.

2. Ex confessione propria haud obscu-

seura; cum nunquam velint deveniri ad miracula, ut inde sua Sectæ veritatem probent, vel missionem specialem Lutheri ad prædicandum aliter, quam antea prædicatum erat in Ecclesia Christi.

31. Dicunt 1. Qui proponit doctrinam antiquam, jam sufficienter probatam miraculis Christi & Apostolorum, non opus habet miraculis novis: Sed Lutherani proponunt doctrinam antiquam, quæ jam olim miraculis Christi & Apostolorum fuit satis probata: ergo. R. 1. N. Ma. Ubi enim talis doctrina non amplius exstat (uti doctrinam antiquam Christi & Apostolorum in toto mundo non amplius existisse volunt Lutherani per multa sæcula ante Lutherum) iisdem eget adminiculis, ut agnoscat esse divina, & illa ipsa, quæ olim fuit miraculis confirmata, quibus olim eguit. Deinde Religio in ijs locis, ubi non est propagata & recepta, iisdem adminiculis indiget, ut recipiatur, quam doctrina de novo & primitus tradita: sed doctrina Lutherana in plerisque locis totius mundi non est propagata satis: ergo. R. 2. N. Mi. Ratio negandi patet ex dictis de nota Antiquitatis. R. 3. Hoc scutum servare & applicari posse eodem jure ab omnibus hæreticis, ac dici, se asserre doctrinam antiquam, jam satis firmatam miraculis Christi & Apostolorum.

32. Dicunt 2. Nec Ecclesia Lutherana destituta est miraculis; quid enim fuit aliud illa mirabilis propagatio doctrinæ Lutheri, nisi summum miraculum? Potentissimi Principes, Ecclesiastici &

R. P. Pichler Theol. Polemica.

Politici, testabantur pauperi Monacho, nec omnibus suis viribus impedire potuerunt cursum Evangelij, quò minus in plurimis provincijs reciperetur doctrina Lutheri. R. N. assertum. Si doctrina Lutheri fuisset aspera, si nova jejunia, abstinentias uxorum, flagellationes & asperitates alias, si voluptatum, divitiarum, & rerum omnium humanarum contemptum præcepisset vel suavisset, & tamen instar magnetis pertraxisset homines, & à vitijs ad excellens virtutis studium permovisset, speciem miraculi haberet. At verò cum Lutherus contraria omnia docuerit, & quidquid asperum, factique difficile est, removerit, sola fide contentus, cum jejunia, carnis mortificationes, castitatis aliarumque virtutum studium eliminaverit, distinctam peccatorum confessionem abrogaverit, aliæque sensualitati & vicijs hominum cupiditatis valde grata docuerit, nihil sanè *supernaturale*, sed potius multa *infra-naturale* (ut ita loquar) in hac Lutherani Evangelij propagatione reperitur, præeunte lascivorum & superbiorum Sacerdotum ac Religiosorum turba, qui præcones agebant, & trahente quosque magis sceleribus addictos, aut ignorantia tenebris magis excæcatos. Quid, quæso, miraculi est, si homo ad malum proclivis obvijs ulnis amplectatur carni tam amica dogmata, quæ pane dormientibus cælum pollicentur? quid mirum, si delicati mortales tam mellitam admittant doctrinam? quid miraculi, si homo remotis frenis cõsinatur currere, quò eum trahit vitiosa natura? Certè non majus

Na 2

hoc

hoc est miraculum, quàm saxa cadere deorsum, si obex removetur.

An Ecclesia Romana sit conspicua Miraculis?

33. R. Plurimis & maximis. Probat

1. ex fama communi & constanti, ex qua constat, non tantum olim patrata fuisse in Ecclesia Romana, sed etiam hodie patrari miracula, variæque beneficia conferri divinitus, præsertim per invocationem Sanctorum, applicationem Reliquiarum, cultum SS. imaginum, Missæ Sacrificium &c. quæ quidem prodigia eò magis confundunt Lutheranos, ac Ecclesiam Romanam confirmant, quia sunt circa articulos fidei inter Catholicam & Lutheranam Ecclesiam controversos.

Probat 2. Ex historia, præsertim Ecclesiastica, atque ex Scriptoribus maxime auctoritatis, nempe Athanasio, Hieronymo, Augustino, Ambrosio, Gregorio, Theodoro, Eusebio Casariensi, Sozomene, Rufino, Nicephoro, Simeone Metaphraste, Gregorio Turonensi, & mille alijs, quibus omnibus præfractè negare fidem summa pervicacia ac stultitia est, imò gravissima injuria tantorum virorum, qui vel mendacij, vel levitatis in credendo arguerentur, si ipsis negaretur fides. Quæso, ex quo fundamento Adversarij rejicere possunt testimonia gravissimorum virorum, quos ipsimet subinde in alijs materijs contra nos adducunt? quomodo suspectos habere, qui scripserunt ante Lutherum, adeoque Lutheranis non insens? quomodo negare si-

dem prudenter ijs, quibus tot sæcula indubitanter crediderunt? an Neotericis certiora sunt ea, quæ contigerunt olim, quàm ijs, qui illis temporibus vixerunt? Nempe dira necessitas ad hæc extrema cogit miseros Lutheranos; si enim faterentur, in Ecclesia Romana, & quidem circa articulos cum sua secta controversos, fieri & facta esse miracula, manifestè se ipsos damnarent, nec possent divortium facere ab Ecclesia Romana.

Percurramus breviter singula sæcula, & tum ex memoratis Scriptoribus, tum ex alijs, uti Coccio to. 1. l. 8. art. 13. Tannero p. 2. Anat. demonstr. 9. Fournero in Palma Triumph. Kellero in Patu Catholico à f. 487. in quibus plurima alia legere est ostendamus, in Ecclesia Romana semper viguisse donum miraculorum, consequenter veram fidem, juxta Christi promissionem & prophetiam: *Qui credit in me, opera, que ego facio, & ipse faciet, & majora horum faciet.* Jo. 14. v. 12. adductò unò vel alterò tantum prodigiò in singulis.

In I. Sæculo miraculis claruerunt Apostoli, eorumque discipuli in universum orbem missi. In II. S. Dionysius Ateopagita, pro fide Christi capite plexus, abscissum è cervice caput proprijs excepit manibus, & aliquandiu incedens portavit. In III. Gregorius Neocæsar. solo verbo aut manu uti tactu ægros curavit, sola oratione montem loco motum aliò transtulit &c. qui propter assidua miracula etiam nomen *Thaumaturgi* obtinuit. In IV. Per Paphnutium Abbatem & Eremitam, teste Rufino, non minus multa & mira signa virtute divina patrata sunt, quam

quàm olim per Apostolos ; nam solo verbo dæmones profligavit , cæcis visum , ægris sanitatem reddidit &c. S. Hilarius signo crucis formidabilem serpentem turmam fugavit , mortuum vitam donavit. S. Martinus tres excitavit mortuos , & post mortem tormiraculis inclatuit , ut eorum integros libros conscripserit Greg. Turon. In V. S. Patritius Hiberniæ Apostolus illuminavit cæcos , audire fecit surdos , suscitavit novem mortuos , & alia prorsus mirabilia edidit opera ad doctrinam , quam prædicabat , Ecclesiæ Romanæ propagandam. S. Remigius signo crucis restinxit incendium , curavit dæmoniacum , excitavit mortuum , & precibus impetravit sacrum Chrisma &c. In VI. S. Benedictus Abbas signo crucis confregit vas , in quo ei venenum erat paratum , futura prædixit , mortuum suscitavit. S. Augustinus Anglorum Apostolus , à Papa Gregorio M. illuc missus , cæcis visum , infirmis sanitatem restituit , aliisque miraculis coruscum suam , tum Ecclesiæ , cuius prædicabat doctrinam , sanctitatem comprobavit. Et huc usque miracula , uti & veram fidem , in Ecclesia Romana viguisse , haud ægrè plures fatentur Lutherani cum suo Magistro. Sed manus Domini non est abbreviata : nec posteriora sæcula minus feracia fuere miraculorum quàm priora. Quippe

In VII. Sæculo S. Greg. M. qui clausit sæculum præcedens , fuit vir multorum prodigiorum , ac Petrus Diaconus saepe in ejus capite Spiritum S. in specie columbæ conspexit. Florentius Episc. Argentinensis , Dagoberti Fran-

corum Regis Filiam , à nativitate cæcam illuminavit &c. In VIII. S. Swibertus in carcerem conjectus ab Angelo liberatus est : cæcos illuminavit : paralyti & alijs morbis agrotantes sanavit , vitam defunctos resuscitavit &c. In IX. In translatione Reliquiarum SS. Petri & Marcellini cæcis visus , claudis incessus , surdis auditus , mutis sermo , ægris sanitas restituta est. Similia patravit S. Rembertus Hamburg. Episc. qui Suecos & Danos ad fidem Christi perduxit. In X. S. Udalricus Episc. Augustanus varijs morbis , præsertim comitialibus & epilepticis , laborantes persanavit , & glires usque in hodiernum diem ex sua diœcesi proscripsit. In XI. S. Henricus Baviaræ Dux , postea Imperator à Papa Benedicto coronatus , & à D. Wolfgango educatus , cum paucis millibus pugnans contra 300000. Hunnos , Sclavos , Dacos , aliósque infideles , vidit Angelum Domini cum SS. MM. Laurentio & Adriano omnia hostium tela in ipsosmet Antagonistas retorquere , itaque suos tutari , ut nec unus caderet , aut fauciaretur , hostibus interneccione delictis. S. Cunegundis ejus Uxor & Virgo perpetua in adulterij suspicionem conjecta in signum innocentie tredècim candentes yomeres illæsis vestigijs calcavit. In XII. S. Otto Episc. Bamberg. prædicans in Pomerania fidem Christi cursum rapidissimi fluminis oratione stitit , dæmones pepulit , in carceribus , item in mari periclitantibus forma corporali adhuc vivens apparuit , eosque liberavit , cum ejus opem ad Deum expeterent. S. Bernardus mu-

ros, claudos, aridos, febricitantes maximo numero sanavit. Item prædicans Verbum Dei & fidem Ecclesiæ Romanæ contra hæreticos Henricianos, qui realem Corporis Christi præsentiam in Eucharistia negabant, & Transsubstantiationem, Missæ Sacrificium, orationem pro defunctis, Invocationem Sanctorum (ut nunc Lutherani) inficiabantur, contra hos, inquam, prædicans D. Bernardus elevata manu & signo crucis multos panes in nomine Dei benedixit, dicens ad confertum populum: *In hoc sciatis, vera esse, quæ à nobis, falsa, quæ ab hæreticis, suadentur; si i firmi vestri gustatis panibus istis adepti fuerint sospitatem.* Postmodum tanta multitudo languentium gustato eo pane convalevit, ut per totam provinciam verbum hoc divulgaretur, & vir sanctus, per vicina loca regrediens, ob intolerabiles concursus declinaverit ab ijs. In XIII. duo Patriarchæ Ordinumque Institutores, S. Dominicus & S. Franciscus, tot miraculis insigniti erant à Deo, ut uterque sæculi sui miraculum, totâ vitâ, existisse merito dicatur. Illum fecit Deus suscitatore plurium mortuorum, huic impressit Christus quinque vulnerum stigmata &c. In XIV. S. Rochus innumeros epidimica peste laborantes sola sanctæ Crucis impressione curavit. S. Catharina Senensis Matrem suam, quæ sine confessione decesserat, ad vitam revocavit precibus, aliâque admiranda fecit. In XV. in quo natus est infelix Luther, S. Bernardus Senensis Græcæ ad Græcos conversionatus & intellectus est, licet eam

linguam non didicerit, per aquas siccis pedibus ambulavit, noxios imbres coercuit &c. S. Antonius parum olei & mellis instar Eliæ multiplicavit, & præter aliamira & magna hominem defunctum revocavit ad vitam.

In XVI. in quo Euslebiensis Propheeta longè aliam doctrinam prædicans, quàm Ecclesiæ Romanæ cultores, nullum prorsus miraculum edere potuit, isti verò innumeris claruerunt in utroque Orbe. S. Franc. de Paula prunas ardentes illas portavit manibus, exanimis non paucos ad vitam reduxit. S. Ignatius Loyola Divinis visitationibus recreatus sæpe, aliquando in extasi mentis per octiduum jacuit, Divinæ patientis & cognoscens, alicujus ex focijs animam in Angelorum comitatu vidit cælum ingredi, Christum sibi apparentem habuit in via, & protectionem sui Ordinis promittentem audivit. S. Franciscus Xaverius tot ac tanta miracula tam ante quàm post mortem patravit, & quotidie patrat, ut iniri numerus nequeat: pestem fugavit, in pluribus locis simul exstitit, 25. mortuos suscitavit, arcana cordium inspexit, futura prædixit, absentia cognovit, ejus corpus post mortem durat incorruptum & integrum &c. Percipe unicum miraculum paulò distinctius, quod utique omnem virtutem creatam transcendit, & primæ classis est. Coulani, quæ urbs est maritima haud procul à Comorino, in regno Travancoris, prædicabat Evangelium Xaverius, & cum quidam pertinaciter resisterent agnitæ veritati, agens de illorum conversione cum Deo preces & lacrymas fudit: postmodum

spe plenus iussit pridie jam sepultum exhumari, & Barbaris rei expectatione suspensis, in genua provolutus post brevem precationem ad defunctum se convertit exclamans: *precipio, ut in nomine DEI vivi ad Religionis, quam predico, certam & indubitam fidem faciendam surgas.* Ad hanc vocem mortuus vivus & valens, nullius adminiculo, de terra se attollit. Erupit omnium una vox: *Magnus Christianorum DEUS: vera Lex, quam docet Magnus Pater.* Exin Baptismum certatim petunt & impetrant. Bouhours in vita S. Fr. Xav. à f. 156. Latine reddita. Notent Adversarij verba: *ad Religionis, quam predico &c.* Xaverius autem predicavit Religionem Romano-Catholicam, non Lutheranam, Calvinianam &c. & in ejus confirmationem Deus fecit manifestum miraculum, suscitando mortuum, consequenter testatus est, Fidem & Religionem Romano-Catholicam esse veram Deoque placentem.

Hec & alia S. Xaverij miracula adeo erant splendida, ut clara veritatis lux non tantum Gentiles ad Ecclesiam Romanam permoverit amplectendam, sed etiam sectariorum & hareticorum oculos non leviter perstrinxerit, atque confessionem tantarum rerum expresserit; unde Robertus Hakluit Anglicanus Præco ita scribere coactus est: *Pius ille Confessor, & solers Indorum instructor, Franciscus Xaverius, post multos exantlatos labores, post injurias, calamitates magno animo superatas, omnibus benedictionibus spiritualibus plenus obiit anno 1552. postquam multa*

hominum millia ad fidem Christi perduxisset; de hoc viro, virtutibus ejus, & mirabilibus vim omnem Naturæ excedentibus, omnes recentes Indorum historie testantur. Acoſta & Bouhours in vita Xav. Neque cessat Sanctus ille patrare mira in hodiernum usque diem; primum ante 10. annos in parva civitate Sabaudia la Roche (ad Rupem) dicta haud procul Geneva unius ex Patribus nostris per anulum, tactu digiti S. Xaverij sacratum, tot ac tam diversi generis miracula edidit, ut similia (excepta mortuorum resurrectione) à temporibus Apostolorum vix audita fuerint, cum ingenti admiratione finitimarum nationum. Taceo Barzaos, Anchietas, Ludov. Bertrandos, Martinos Valentinis, Aloysios, Stanislaos, & alios quam plurimos, stupendis prodigijs hoc ipso saculo claros. In XVII. S. Franc. Salesius pro concione dicens radioſo fulgore micuit, sub exhortatione in extasim raptus est &c. Dominicus à JESU MARIA ferè perpetuum fuit miraculum per totam vitam, raptus & extases fuerunt ipsi propè quotidianæ, corpore elevatus à terra videbatur sapius, dum orabat, futura prænovit &c. Similia passim legere potes in vitis Antonij Ruiz de Montoya, Jacobi Martinez, Ludovici de Ponte, Marina de Escobar &c. In XVIII. nuper inchoato, hinc inde in varijs mundi partibus, præsertim in Indijs, ubi convertuntur Gentiles, Deum per homines in hac vita existentes complura jam patrasse & adhuc patrate miracula, quæ nobis nondum cognita sunt, mihi indubitatum est ex usu

&

& stylo Dei consueto hucusque, continuis miraculis Ecclesiam Romanam per omnia secula illustrantis & amplificantis. Quod autem quotidie operetur vel in hostijs sacris miraculosè immutatis, ejusmodi asservatur hic Augustæ jam per 500. annos ad S. Crucem, vel per reliquias sacras, præcipuè S. Crucis, vel per imagines pias Crucifixi, qualis est in vicinia nostra Biberbachij, vel per statuas & imagines Sanctorum præsertim B. V. uti Laureti, Oettingæ Veteris, in Eremito, Cella &c. per Sacrificia Missæ &c. facile intelliget, qui ejusmodi pia loca adire, suspensa anathemata attendere, memorantes accepta beneficia audire, juratis testibus confecta desuper documenta publica perlegere volet. Ubi specialiter notandum venit, quod plurima miracula hæcenus contigerint, & hodie dum contingant circa res & mysteria inter Catholicos & Lutheranos controversa v. g. circa Sacrificium Missæ, circa Transsubstantiationem, circa suffragium pro Defunctis, circa adorationem Christi in Eucharistia, circa cultum Reliquiarum, venerationem imaginum, invocationem Sanctorum, circa Sacramenta Confirmationis, Confessionis, Extremæ Unctionis, Ordinis, circa aquam lustralem, ceram benedictam &c. Vide Fornerum in Palma Triumph. l. 1. c. 24. & seqq.

34. Ob. 1. Miracula Catholicorum sunt tantùm figmenta, præstigia, aniles fabulæ: ergo. 2. Sepe videntur esse opera ludicra. R. ad 1. N. A. Est enim evidenter incredibile, quod ex tot ac tantis miraculis, inter varias Gentes diverso loco, & tempore patrata, saltem

non aliqua sint vera; quis enim prudens tantæ est pervicaciæ, ut fident denegat viris summx aliàs auctoritatis, Hieronymo, Gregorio, Augustino, Palladio, Bernardo &c. qui talia scripserunt? Quis eos omnes arguat mendacij aut simplicitatis? Quis communem & constantem famam tam levitet contemnat? Quis Dei prodigiola beneficia evidenter expertos & publicè deprædicantes damnet fraudis in re tanti momenti, & quidem in tanto numero? An non est contra rationem, & manifesta calumniandi libido, præfractè tot ac tanta testimonia negare? An non inverecundæ est frontis pernegare ea, quæ sæpius coram ingenti hominum multitudine facta sunt? An non Judæi & Gentiles, & antiqui hæretici pari jure contempsissent, negassent, & adhuc negare possent miracula Christi, Apostolorum, & primorum Martyrum, ac dicere, fuisse figmenta, præstigia, effectus naturales? Unde patet etiam ad 2. & 3. Circa ultimum addo, si quædam miracula, quæ in speciem videntur vilia & quasi ludicra, ideo suspecta sint Lutheranis, legant Scripturam de asino loquente & conquerente contra Balaam, de Gedeonis lagenis & hydrijs contractis, de Samsonis vulpibus, de maxilla asini, de septem criminibus Samsonis à Dalila rasis &c. Cæterùm non diffitemur, aliqua ex ijs, quæ à plebe habentur subinde pro miraculis, deprehendi falsa, si ad severum examen trahuntur. Plurima tamen sunt talia, de quibus nemo prudens dubitare potest. Ne decipiaris, attende illas circumstantias, ex quibus

bus supra Sciendo 4. diximus discerni posse vera miracula à falsis. Deinde quæro ex Adversarijs, quare diabolus non faciat pariter tot ac tam splendida, tamque verisimilia miracula apud hæreticos, vel etiam in Ecclesia Lutherana, utijs prudenter negari fides nequeat? Certè si posset, non omitteret, quia sic facilius ipsi foret homines ad se pollicere. Cur neque ficta miracula habent hæretici, saltem multa, & valde illustria ad speciem? Cur nullum possunt ostendere, quod ritè examinatum subsistat, & in confirmationem alicujus dogmatis, Ecclesie Romanæ adversantis, factum sit?

53. Ob. 2. Miracula Ecclesie Romanæ solum confirmant fidem ejus Christianam, quæ Christiana est, non Papisticam & quæ Romano-Catholicam; seu solum confirmant ea, quæ in Papatu adhuc retinentur ex Christianismo antiquo, & quæ adhuc bona ac integra sunt: ergo non habent, cur glorientur Papistæ, cum ejusmodi prodigia sint communia omnibus Christianis.
- ¶ 1. Cur ergo ejusmodi prodigia non pariter fiunt in Lutheranismò? An igitur in eo nihil omnino bonum ac integrum est, ex verò Christianismo relictum? ¶ 2. Nunquid hoc modo poterant etiam Judæi & Pagani eludere miracula Christi & Apostolorum, dicendo nimirum, ea solum in confirmationem illorum dogmatum, in quibus Christiani conveniunt cum Judæis & Pagani, non verò aliorum, in quibus discrepant, patrata fuisse? ¶ 3. Directè N. Ant. Si Rex aliquis, sciens & prudens, aliquod di-

R. P. Pichler Theol. Polemica.

ploma, suo sigillo munitum, publicè promulgari faciat, censetur approbare omnia, & non tantum partem eorum, quæ in tali diplomate continentur. Talia diplomata Dei sunt miracula in Ecclesia Romana. ¶ 4. Ex authenticis historijs constat, multa miracula evenisse hæctenus in confirmationem eorum articulorum, in quibus Romana Ecclesia discrepat à Lutheranis, & alijs Sectarijs. ¶ 5. N. suppositum, quod in Ecclesia Romana circa fidem aliqua non sint bona, & integra: item quod Christiana Religio quæ verè Christiana differat à Papistica, seu à Romano-Catholica.

Ob. 3. Miracula, quæ fiunt in Ecclesia Romana, vel confirmant doctrinam Propheticam & Apostolicam; vel corruptelas, superstitiones, & cultus Idololatrios? Si prius, demonstrandum est ex SS. litteris, modernam doctrinam Ecclesie Romanæ omni ex parte convenire cum doctrina Prophetica & Apostolica. Si posterius, miracula non debent attendi, utpote spuria, & testimonia falsi. Ita subtilizat Gerardus de Ecclesia n. 273. sed non sine vertigine, circulo vitioso, & petitione principij. R. enim, confirmari doctrinam Propheticam & Apostolicam, vel potius per miracula palàm fieri, in Ecclesia Romana (non in Lutherana &c.) esse adhuc puram & integram doctrinam Propheticam & Apostolicam. Unde N. suppositum, quod in Ecclesia Romana sint superstitiones & Idololatrii cultus, eo ipso enim, quod approbentur à Deo miraculis, non possunt esse superstitiones &c. Non enim evidenter

sunt

Q. O.

sunt superstitiones, ut per petitionem ex miraculis, utpote per se valde illustri-
principij Gerardus supponit falso. Ne- bus, dignosci debet.
que miracula ex doctrina, sed doctrina

ARTICULUS V.

De Nota Catholicismi, seu Universalitatis.

SUMMARIUM.

1. 2. Quomodo & quam variè accipia- tur vox Catholicum.
 3. 4. Quid requiratur & sufficiat ad hoc, ut Ecclesia dicatur Catholi- ca seu Universalis quoad locum.
 5. Duplex argumentum formari po- test ex Catholicismo.
 6. Primum ex diffusionè per totum orbem, quam Ecclesia vera habere debet, ut fuse ostenditur.
 7. 8. Nec infringitur hac diffusionis nota obiectiunculis Adversario- rum.
 9. Quorum secta nullatenus est aut dici potest Catholica.
 10. 11. 12. Utut hoc nomen sibi arro- gent, vel, si de hoc desperent, il- lud spernant.
 13. Quid intelligatur per Ecclesiam Romanam.
 14. An ista sit & rectè dicatur Catho- lica.
 15. Non requiritur, ut omnes omnino homines in omnibus provinciis re- cipiant fidem Romanam, ut sit Catholica.
 16. Ecclesia Romana non est Particula- ris, nisi sub aliquo respectu tan- tum.
 17. Nec obstat, quòd Catholici appel- lentur Papista &c.
 18. Alterum argumentum petitur ex conversione Gentium, sine qua esse non potest vera Christi Ecclesia.
 19. 20. Quidquid regerant Adversa- rij.
 21. Apud quos nulla unquam viguit conversio alicuius integræ Gentis.
 22. 23. 24. Excusationes & exceptio- nes eorum frivola.
 25. Romana Ecclesia semper convertit Gentiles, ac Paganos, ut ostendi- tur per singula secula.
 26. 27. Incepta Adversariorum respon- siones.
1. Sciendum 1. Catholicum esse vo- cem Græcam, & significare idem ac Universale & commune omnibus, præ- cipuè quoad locum, seu esse diffusum per totum orbem, juxta illud in *Mat. 24. eunquibz, in Universo orbe. Mat. 24. v. 14. & juxta illud Cyrilli Jerof. Ca- techeti 18. Catholica vocatur Ecclesia, quia per Univerfum sit Orbem terra- rum diffusa. Et inica: Neque id tan- tum quaras simpliciter, ubi sit Eccle- sia: sed ubi Catholica Ecclesia: hoc enim*